Pregaria.cat

Entrada

Vers un amor trencador (III)

La mirada interior

Aquestes escales mecàniques dels grans magatzems no paren de portar gent amunt i avall, gent carregada de paquets i de neguit. I tu, encara tens clavada en el teu esperit, la mirada d'aquella parella jove que anava a empadronar-se a Judea.

Tota aquesta gentada es gasta els diners per la senzilla raó de que manquen pocs dies per Nadal. I tu, has entrat al temple del consum per no ser menys. Però la mirada d'aquella parella jove, la de Josep i la de Maria, t'han penetrat tan a dins que ara surts a tota bufa dels magatzems i t'asseus en un dels bancs de la gran plaça.

No era una mirada qualsevol. Ho recordes?. Eres a peu de camí, anava passant gent, i estaves fet un fàstic, completament avorrit sense ningú amb qui parlar. Obres els ulls i et retrobes amb aquella mirada profunda dels dos caminants. No diuen res, i diuen molt, potser diuen el més important. Després et vas quedar pensatiu una llarga estona i vas anar desxifrant algunes sensacions experimentades durant aquell breu moment. Els ulls transparents d'ells, i el teus, entelats i a les fosques.

La mirada interior és força amagada, amor amagat, Déu encara amagat, i a punt de fer-se visible. Estarà el secret en la maternitat d'ella?.

Quan després d'una llarga estona vas cap a casa, passejant lentament, enmig de la gran manifestació frenètica, ja tens clar que el Nadal o és viu des de la mirada interior, o ha perdut el seu sentit. I fas el propòsit d'estar molt atent, a viure el ritme que tu mateix vols marcar-te i, sobretot, a anar navegant en aquelles profunditats que la mirada de Maria va suggerir des del més profund.

Per contagi, per testimoni, per relació avui has entès una mica més aquells mots: *"Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava " (Lluc, 2, 19).*